

се усещаше толкова, тѣ сжщо се радваха на праздничния день и се веселѣха по своему. Старата Кака-Санъ, съживила се отъ шума на тълпата и звуковетѣ на веселитѣ, смѣюща се гласове, започваше да се криви, подобно на минаващитѣ дами, подухваше си съ жалкото книжно вѣтрило, и съ това искаше да покаже, че и тя е млада и обича още живота.

Ала щомъ се мръкнѣше, тъмнината, студътъ подъ кедровитѣ дървета, мрачнитѣ алеи, изъ които се мѣркаха фантастични чудовища, високитѣ храмове, ги плашеха, и тогава Тото-Санъ и Кака-Санъ ставаха пакъ сжщитѣ изнемошѣли, слаби старци. Каточе дневниятъ шумъ още повече ги съсипваше: бръчкитѣ имъ ставаха по-дълбоки, кожата на лицето провисваше, изражението му ставаше още по-безпомощно, още повече личеше въ него страха отъ смъртта.

Наоколо имъ скоро блѣсваха хиляди фенери, накачени по дърветата, а вѣрующитѣ се разполагаха по стжпалата на светилището. Глухиятъ шумъ на празнуващия народъ изпълваше алеитѣ и свещенитѣ сводове. Празникътъ се продължаваше цѣла нощъ. Но Тото-Санъ и Кака-Санъ оставаха безчувствени къмъ тая шумна веселба, защото, щомъ залѣзѣше слънцето, нищо вече не можеше да оживи тия две човѣшки развалини. Тѣ бѣха извънредно жалки, седещи настрани отъ тълпата, като отритнати парици, или оглупѣли стари маймуни, които унищожаватъ осждната милостиня въ нѣкое самотено кжтче. Тѣ мислѣха, може би, въ това време за сиромашията си и самотията си, защото по мъртвешки жълтитѣ имъ лица бѣ изписана дълбока тжга. Какви ли чувства ги вълнуваха? Какво ли